

A V A R E E D

Drowning Souls

WHITESTONE HOSPITAL

Dream
válogatás

MINDEN, AMIT EGÉSZ ÉLETEMBEN FELÉPÍTETTEM,

AZ ÖSSZES FAL ÉS BÁSTYA, A VÉDŐPAJZSAIM

– MINDEN A KÁOSZ ÁLDOZATÁVÁ VÁLIK.

S

Sierra Harris nagy erőfeszítések árán fejezte be orvosi tanulmányait. Most pedig, a Whitestone Hospital rezidens orvosaként, még inkább bizonyítani akarja, hogy többet tud annál, mint amit a vizsgaeredményei mutatnak. Teljesen a munkájára koncentrál, és nem enged meg magának semmilyen zavaró tényezőt. Igyekszik túllépni a bántalmazó anyjához fűződő fájdalmas kapcsolatán, és elkerülni önfejlő és vonzó kollégáját, Mitch Riverát.

Ám amikor a kórházban megrendítő baleset történik, a világ egy pillanatra megáll. Sierra az elsők közt érkezik a helyszínre, és a tény, hogy Mitch is a sérültek között van, azonnal kihúzza a talajt a lába alól. Sierra korábbi szándéka, hogy távol tartsa magától a férfit, és hogy érzelmeit eltemetve haladjon a céljai felé, meginog a traumatikus események sorozatában. Be kell látnia, hogy Mitch már réges-rég belopta magát a gondolataiba – és a szívébe...

És bár a maga köré húzott falak megvédik, de a boldogságtól is megfosztják őt.

Dream
válogatás

A V A R E E D

életében mindig is ott voltak a könyvek. Hogy elhagyja a házat olvasnivaló nélkül? Számára elképzelhetetlen. Végül felfedezte magának az írást és a blogolást, mára pedig már el sem tudja képzelni, hogy valaha is felhagyjon ezzel. Jelenleg Frankfurt am Main közelében él a családjával.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.avareed.de

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Végre folytatódik a történet a Whitestone Hospitalban! Ismét lebilincsel, és teljesen elmerültem benne. Alig vártam, hogy többet megtudjak Sierráról és Mitchről, és azt is láthassam, mi történik a többiekkel. Nem csalódtam! Érzelmek egész spektrumát élhetjük át ennek a könyvnek az olvasása közben. Együtt nevetünk és sírunk a szereplőkkel, meglepődünk, dühösek leszünk és megdöbbenünk... Ha egyszer elkezded, nem akarsz letenni. Kíváncsian várom, mi lesz a folytatás!”

AMAZON

„Annyira a szívembe zártam a karaktereket, mindkettőjük fejlődése nagyon hiteles és érthető volt. Sierra humora Mitch természetével párosulva, a sok barát, a kórházi jelenetek, és az egész, úgy ahogy van – együtt tették számomra tökéletessé ezt a könyvet. Sok bizarr pillanat van benne, de drámai események is bőven. Határozottan emlékeztet izgalmas kórházi sorozatokra, és jó, hogy ezeket könyv formájában is megélhetjük.”

GOODREADS

„Ez a regény szép példája annak, mennyire fontos, hogy a megfelelő emberek vegyenek körül minket: akik meghallják és látják azt, amit nem mondunk ki, és ott vannak akkor is, ha eltaszítjuk őket magunktól. Hogy mennyire fontos, hogy beszéljünk, még akkor is, ha néha nem találjuk a szavakat. És hogy semmi értelme mindennel egyedül megbirkózni.”

AMAZON

Dream
válogatás

A V A R E E D

Drowning Souls

WHITESTONE HOSPITAL

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Sierra

Szóval ilyen érzés félni. Nem önmagam, nem a saját életem miatt, hanem mások életéért.

Pedig azt hittem, tudom, mit jelent a félelem, elvégre az egész életemet végigkísérte, és sosem hagyott el teljesen. Féltem, hogy nem sikerül elvégeznem az egyetemet, féltem a kudarctól – különösen a munkában –, féltem, hogy soha nem találok meg a helyem a világban. Hogy soha sehova sem fogok tartozni, csak úgy lógok a levegőben. Féltem, hogy nem vagyok elég jó. Nem vagyok elég fontos. Nem vagyok elég értékes.

Egyszerűen nem vagyok *elég*.

Mindig is féltem attól, hogy elveszítem önmagam, még mielőtt megtaláltam volna.

De ez itt – ez egy egészen másfajta félelem. Nem csupán egy szó, nem csupán egy életemet kísérő árnyék, tompa fájdalom a gyomrom tájékán vagy egy enyhén feszítő érzés. Nem, ez a félelem összehpréseli a tudómet, szétzúzza a bensőmet. Meg akarja akadályozni a szívemet, hogy tovább dobogjon. Ez itt határozottan több annál, mint amennyit egy pusztá szó jelez.

És ahogy felemészt, ahogy elhatalmasodik rajtam: úgy érzem, ez az egész nem lehet a valóság.

Mi a fene történt? Hogy történhetett ilyesmi, és miért? Laurával a munka végeztével már épp indultunk volna haza,

jó hangulatban, jóleső érzéssel, amiért végre épen-egészségesen visszatért. Jó volt látni, hogy a Nashsel történtek meg az összes szarság után újra itt van, és jobban érzi magát, mindenféle maradandó utóhatás nélkül; a bordája is úgy-ahogy helyrejött már.

A lift felé bandukoltunk, amiből Ian szállt ki épp, amikor befordultunk a sarkon. Nash, Mitch, valamint néhányan az ápolószemélyzet közül is ott várahoztak már, hogy beszálljanak, és a mentősök által nemrég beszállított beteget a lehető leggyorsabban a műtőbe vigyék. Még be sem léptek teljesen a liftbe, az ajtók sem csukódtak be, amikor hatalmas robbanás történt, ami irtózatos erővel szorította ki a levegőt a tüdőnk-ből, totálisan felborítva világunk egyensúlyát.

És most, egy másodperccel később, hirtelen azt sem tudom, hova nézzek, mit gondoljak, vagy mit tegyek elsőként.

Ian a földön hever eszméletlenül, testét törmelék borítja. A hangosbemondó csak úgy harsog, ám egyetlen megveszekedett szót sem érteni belőle, mert annyira zúg, akár csak a gondolataim. Mintha az agyam stand-by üzemmódba kapcsolt volna, hogy megbirkózzon ezzel itt, és a testem ne omoljon össze azonnal. Teljesen leblokkolok – pedig az előbb már félrelöktem Laurát, és azt is tisztán érzem, ahogy egyik lépést teszem a másik után. Érzem, ahogy megmozdulok. Egyre gyorsabban és gyorsabban.

Rohanok a káosz felé, a mindent elpusztító félelem karjaiba, amelynek nevetését lelkem legmélyebb bugyraiban is hallom. Ami kész örület, hisz az imént még én voltam az, aki észszerűen tudott gondolkodni, és visszatartottam Laurát. Aki nem akarta, hogy a barátnője érzelmeitől vezérelve, meggondolatlanul cselekedjen, mert valójában fogalmunk sincs, mi is történt pontosan, mennyire volt veszélyes, vagy mennyire az még mindig. Ám csak, amikor Mitch és a többiek neve is elhangzott, kezdett lassan beszivárogni az elmém-

be, hogy itt nem akármilyen baleset történt. Ezek a nevek azonnal beindították nálam a vészjelzőt, hogy a szokásosnál is többet veszíthetünk – és mi mindent jelenthet számunkra ez a robbanás...

Még mindig a fülemben zúg a robaj, szüntelenül füstöt lélegzem, amitől köhögnöm kell, miközben Laura már rég utolért, sőt be is előzött.

Közvetlenül mögötte állok, amikor Ian mellett térdre rogy, hogy megvizsgálja, és fogalmam sincs, honnan veszi a lelkerőt ehhez. Nem tudom, hogyan képes Iannel foglalkozni most – bár ő a logikus választás, hiszen ő az, akit legelőször megláttunk –, Nash helyett. Nash, akinek állapotára gondolva nagyot nyelek, amikor végre sikerül kissé összehúzott, könnyáztatta szemmel teljes mértékben a nyitott liftre fókuszálnom.

Fojtottan veszem a levegőt, kórházi ingem anyagának egy részét a szám és az orrom elé húzom, mert a maró szagot, amely hirtelen megcsap, nem tudom beazonosítani, és túlságosan elviselhetetlennek tartom.

Bármi is volt ez az előbb, a robbanás szinte teljesen tönkretette a lift belsejét. Csaknem az összes lámpa összetört, mindenütt szilánkok hevernek szanaszét, a maradék fény meghatározhatatlan időközönként vadul pislákol, szikrák repkednek, és a liftben mindenki mozdulatlanul hever a padlón, vagy azért nem tud mozdulni, mert valahova beszorult.

Az egyik sürgősségis nővér, Lisha félig kívül rekedt teste az akadályá annak, hogy a liftajtó becsukódjon. Automatikusán nyílik és záródik továbbra is, ezáltal enyhén nekiszorítva Lishát a falnak, ám az ellenállás miatt minduntalan azonnal újra félrecsúszik, hogy mindez kezdődjön előlről, én pedig nem tudok mást tenni, mint magamba szívom ezt az örületet, és közben csak remélhetem, hogy nem esem áldozatául én magam is.

Hihetetlen, mennyi törmelék, mennyi törött üveg, mennyi vér és milyen irdatlan káosz.

– Ó, istenem! – suttogom, és nem sokkal később ismét rám tör a köhögés.

Épp készülök, hogy ellássam Lishát, ellenőrizzem az állapotát, megnézzem, hogy van, amikor észreveszem a lift hátsó részében rettentő gyorsasággal terjedő tüzet, amely még az előbbinél is több füstöt termel. Az égéskor keletkező gázokról nem is beszélve.

– A francba! – szitkozódok, mire Laura is azonnal mellettem terem.

– Sierra, nem szabad... – kezdi, de Nash láttán megtörik a hangja. És a tűz láttán.

Összeomlani.

Átadni magunkat ennek a fájdalomnak itt.

Elveszíteni a lélekjelenlétünket.

Biztos vagyok benne, hogy Laura az előbb ezek közül készült valamelyiket mondani, amikor meghallotta a káromkodásom. Ám amikor szembesül a baj mértékével, amikor meglátja Nasht – eszméletlenül, bal oldalt elöl, a felborult betegszállító kocsis és a lift fala közé szorulva –, megérti.

De hol van Mitch? Miért nem látom? Mégsem szállt be? A francba, a füst egyre sűrűbb, és a könnyektől égő szemem sem segít a dolgon. Be kell jutnom, előtte azonban egyikünknek mindenképp meg kell fékeznie a tüzet.

Laura Nash nevét suttogja ökölbe szorított kézzel. Tisztában vagyok velem, milyen szívesen odarohanna hozzám. A benne élő orvos azonban győzedelmeskedik, egy-két másodpercre összeszorítja a szemét, majd nyomatékosan az értésemre adja, amire időközben én is rájöttem:

– Nem tudjuk elég gyorsan kihozni őket, előbb el kell oltanunk a tüzet. Hozz néhány takarót! Nem használhatjuk a CO₂ tűzoltó készüléket, egyrészt mert gőzünk sincs, mit

kell vele csinálni, másrészt legrosszabb esetben sérülhetnek a légútjaink, különösen a liftben. Hátról van egy másik készülék, az porral oltó, ami viszont beszennyezi a sebeket, óriási károkat okozva. Iant, amennyire lehetett, elláttam – hadarja az összes fontos információt, ami a birtokában van, minden tudását, minden gondolatát, és bár egyik sem újdonság számomra, mégsem szakítom félbe. Laura biztosan csak azért teszi, hogy ne veszítse el az irányítást önmaga felett. Így hát csupán bólintok, miközben megérkeznek az első segítőink.

– Lishát bízd csak rám, és az összes útban lévő törmelék-ről is gondoskodom, amíg te visszaérsz. Anélkül aligha van esélyünk elérni a többieket – folytatja Laura, én pedig elkövetem azt a hibát, hogy még egyszer alaposan is megnézem a liftet... Ezúttal megpillantom Mitchet. Csak egy árnyalak körvonalai, de én biztos vagyok benne, hogy ő az. Hogy ő is odabent van. Az egyik részem mindig is tudta, hisz logikus, egyértelmű, hogy bent kellett lennie, a másik részem azonban, amelyik még reménykedett benne, hogy tévedtem, ebben a pillanatban széteséssel fenyeget.

Nem! Én...

– Sierra! – sziszegi Laura, és nem enged. Miközben nekem még csak fel sem tűnt, hogy megmozdultam, hogy Laurának ütköztem, ráadásul nemcsak gondoltam a *nemet*, hanem kiabáltam is. És még mindig ordítok. Csendben, magamban. Mert lassan elfogy a levegőm, és ismét köhögnöm kell.

– A tűz – ismétli meg, és én versenyt futva az idővel rohanni kezdek. Ismét félelmemben futok, most azonban már korántsem érzem magam olyan tehetetlennek. Habozásom ugyan nem tartott sokáig, mégis értékes másodpercekbe került. Értékes másodpercekbe a barátaink számára...

Amilyen sebesen csak tudok, felkapok a sürgősségiről egy elsősegélycsomagot, beleértve a tűzoltó takarókat is.

A riasztó időközben valóságos háttérzenévé alakul, a folyosó pedig örült hangyabollyá változik. Egyre többen rohannak fel-alá, a személyzet egyre több tagja érkezik. Egymást túlkiabálva száguldanak felénk a lépcsőn, hogy segítsenek, vagy a sürgősségit ellenőrzésük alatt tartásuk. Hogy – szükség esetén – evakuálni tudjanak.

A lift elé visszaérve még látom, ahogy Iant óvatosan felteszik egy hordágyra, illetve megfigyelés céljából, EKG-elektrodák segítségével csatlakoztatják a monitorhoz. Bizonyára mindjárt oxigént is kap, amint kivitték a veszélyzónából. Tucatnyi ápoló és orvos között felismerem dr. O’Learyt, valamint Grantet, akik szitkozódva, nehezen kapkodva a levegőt, Lisha stabilizálásán dolgoznak. Eközben Laurával végre be tudunk lépni a liftbe, melynek kiakasztott ajtaja most már folyamatosan nyitva marad, én pedig az egyik takaróval a tüzet kezdem oltani. A lángok máris átcsapnak, és azonnal felemésztenek mindent, ami kicsit is gyúlékony. *Még Mitch ruháját is.* Ám e gondolatot most muszáj száműznöm, különben ismét megbénítana.

A füst sem szűnik egy kicsit sem, sőt, a látási viszonyok egyre rosszabbak, de ez most nem számít. Folytatom, ve-rejtekben fürödve, kaparó torokkal egészen addig, míg már egyetlen lángot vagy szikrát sem látok. Amíg a tüzet teljesen el nem oltom.

A tűz kialszik, és vele együtt a lehető legnagyobb veszélyforrás is megszűnik. Ha nem számítjuk az esetleges mérgező gázokat, amiket éppen belélegzünk. Jól jönne egy maszk, mindannyiunknak szüksége lenne rá, mert ez a nedves rongy önmagában semmit sem ér. A saját testi épségünk védelme mindig a legeslegfontosabb – hisz ezt tanultuk. Ám ebben az esetben ez sem érdekel. Nem mehetek el maszkért, képtelen vagyok rá, legyen ez bármennyire is óvatlan vagy meggondolatlan dolog részemről.

Zihálva hajítom a takarót a sarokba, miközben a lelkemet is kiköhögöm. Laura már Nash mellett van, próbálja kiszabadítani, beszél hozzá, én pedig rájövök, a józan esze micsoda embertelen fontossági harcot vív a szívével.

Abszolút meg tudom érteni. És most először át tudom érezni ezt a belső konfliktust. Lényem minden része Mitchhez akar rohanni. Miközben a sürgősségire szánt páciens is ott hever a liftben, félig beszorulva az ágy kerekei alá, vértócsában, mellette pedig George, aki ma a fél műszakját velünk töltötte, és fáradhatatlanul dolgozott. Ez idáig sem Laurának, sem nekem nem volt túl sok kapcsolatunk vele, mindig a sürgősségre osztották be ápolóként, és a műszakjaink csak ritkán fedték egymást. Meglehetősen csendes fickó benyomását keltette, néha elég magának valónak tűnt, de soha nem volt udvariatlan, és jól végezte a munkáját. Ismerem őt. Egy kolléga. A francba...

Folyik rólam a víz, miközben fázom, nem sok választ el attól, hogy elveszítsem a józan eszem. Úgy érzem, mintha egy örökkévalóság telt volna el, mióta itt vagyunk. Mintha lassított felvételen mozognánk, miközben körülöttünk minden összeomlóban és szétesőben. Pedig csupán pár perc volt az egész. Pár másodperc.

Szempillantásnyi idő.

– Jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam – hallom, ahogy valaki megszólal mellettem, én pedig anélkül, hogy oldalra fordulnék, tudom, hogy Zeenah az. Tiszta, megnyugtató hangját semmivel sem lehetne összetéveszteni. Ezenkívül ő az egyetlen közülünk, akinek mindig sikerül megállnia, hogy ne káromkodja el magát hangosan, még akkor is, amikor minden a feje tetején áll.

– Gondoskodj George-ról, és hívj valakit a pácienshez! – utasítom, és csak remélem, hogy nem hangzott túl nyersnek vagy nagyképűnek, elvégre Zeenah átkozottul jó, és magától

is pontosan tudja, mit kell tennie. De képtelen vagyok most ezt átvenni, és rábízni Mitchet. Mindenképp oda kell men-
nem, nem érdekel, ki mit gondol rólam. Rólam emberként.
Rólam orvosként.

Teljesen mindegy.

Megbotlok egy rúdban, elesek, de ez sem számít. Oldalaz-
va odakúszom Mitchhez, sikerül mellé térdelnem a rengeteg
mocsokban. Nagyot nyelek, amikor a kezem hirtelen mintha
önálló életre kelne, és Mitch helyett balra nyúl, máris annak
a betegnek a nyakát tapogatva, akivel épp a műtőbe tartottak,
hogy megmentsem az életét. Aki miatt beszálltak a liftbe.

Nincs pulzusa.

De nem csak ez. A szemei fennakadtak, a fél arca da-
rabokban, miközben csaknem az egész teste a hordágy alá
szorult. Már akkor is igen kritikus állapotban volt, amikor
a sürgősségin felvették, de ez...

Esélye sem volt.

– Meghalt – állapítom meg, és tudom, hogy Zeenah is
hallja, mert még elkapok tőle egy okét, a szemem sarkából
pedig látom, ahogy szakszerűen és nyugodtan teszi a dolgát,
és ahogyan szemügyre veszi George sérüléseit.

Aztán ismét csakis Mitchre koncentrálok. Még egy utol-
sót köhögök, kezemmel megdörzsölöm a szemem, és már tu-
dom is, hogy ez hiba volt, mert szükségem van egy pillanatra,
míg elhomályosult látásom ismét kitisztul, és végre megvizs-
gálhatom Mitchet. Mialatt a lift, a pokoli bűz, a fojtogató
levegő, az egész káosz ezzel a pislákoló kis fénnel valóságos
ketrecnek tűnik nekem. Úgy érzem, mintha egy szörnyeteg
hatalmas szájában lennénk, amely azzal fenyeget, hogy sző-
röstül-bőröstül felfal minket.

Hevesen dübörgő szívvel tapintom ki Mitch pulzusát, el-
lenőrzöm, hogy lélegzik-e – közben én magam is hirtelen
visszatartom a lélegzetem. Nem tehetek róla.

Amikor végre érzem gyenge lélegzetét, szívverését, amikor látom mellkasának enyhe emelkedését és süllyedését, képtelen vagyok visszatartani a belőlem feltörő sóhajt. Csaknem előrebukok a megkönnyebbüléstől. Legszívesebben ott helyben megölelném Mitchet, miközben rákiabálnék.

Lélegzik.

Dobog a szíve.

Jóllehet még csak nem is kedvelem. Gyakorlatilag olyan, mint egy nagy csecsemő. Idegesít és az örületbe kerget.

Ám ha most meghal, nem számít, hogyan és miért, de esküszöm, hogy visszahozom valahogy a lelkét, akárhonnán is – és én magam nyírom ki a két kezemmel. Amiért ezt teszi velem. Amiért ilyen szörnyű rettegésbe sodor engem.

Visszahozom őt... Ettől az elhatározástól újult erőre kapok, amitől ismét képes leszek koncentrálni, ami létfontosságú most számomra ahhoz, hogy kibírjam ezt.

Mitch szeme továbbra is csukva, nincs eszméleténél, ha nem lenne annyi korom, vér és az a rengeteg vágás, az ember azt hihetné, hogy csak békésen alszik.

Amint elkezdem megvizsgálni, kellő teret biztosítva magamnak, érzem, ahogy a nadrágom a térdemnél átnedvesedik. Bizonyára a rengeteg vért és piszkot szívja fel épp. Ahogy azt is érzem, ahogy a szilánkok és a törött üvegdarabok fájdalmat okozva fúródnak a lábamba.

Ám most ez sem számít. Ezek közül egyik sem számít.

– Segítsen valaki! Gyorsan egy hordágyat, vénás hozzáférést... – sorolom mindazt, ami feltétlenül szükséges, miután, egy pillanatra megfordulva, torkom szakadtából elkiáltottam magam, felülkerekedve a körülöttem dúló hatalmas lármán. Fogalmam sincs, bárki meghallotta-e.

Lishát már elvitték, jó kezekben van, ezért Laura, Grant és egy másik orvos számára nem okoz gondot, hogy végre hozzáférjenek a felborult hordágyhoz, hogy kihúzzák, és

végre kiemeljék innen. A liftben uralkodó kaotikus állapotok miatt jelenleg még így is rettentő szűkösnek és fojtogatónak hat ez a kicsi hely ennyi embernek. Aztán a lehető leggyorsabban kiviszik Nasht is, minden valószínűség szerint egyenesen a műtőbe rohannak vele, vagy legalábbis CT-re – a sérülésektől függően. Az MRI-vizsgálatot később is el lehet végezni, ha további diagnosztikára lenne szükség.

Hirtelen megszólal a gép, George EKG-ja, amelyhez az imént csatlakoztatták a hordozható monitorral együtt; fel-le ugráló hullámvonalat mutat. Villámgyors, egyben céltudatos kezek teszik, amit tenni kell. Előkerül a defibrillátor, hogy George kibillent szívritmusát ismét normál állapotba hozzák.

– Mindenki hátra! – kiáltja Zeenah, én pedig elfordítom a fejem. Szégyellem magam emiatt, de képtelen vagyok végignézni, mi történik vele. Idegeneket kezelni egy dolog, az viszont megint más, ha ismerjük és kedveljük is a páciens. Ez ugyanazt a történetet két merőben különböző dologgá változtatja. Ilyenkor az értelem és a józan ész szerepét az érzelem veszi át. Ami egészen az ember bőre alá kúszik. És akkor kezd csak el igazán fájni.

Nehezen nyelek, többször pislogok, miközben tovább vizsgálom Mitchet. A füst idebent gyorsabban eloszlik, mint gondoltam, már nem kell olyan sokat és olyan erősen köhögnöm. Egyre több részlet tudatosodik bennem, bár szinte azt kívánom, bárcsak ne így lenne. Mert amivel szemben találok magam, attól egy pillanatra kihagy a szívem, cifra káromkodásra vetemedem, és elakad a lélegzetem. Egy másodperc, kettő... mire végre sikerül reagálnom.

Mitchnek súlyos égési sérülései vannak. Még mielőtt elolthattam volna, a tűznek sikerült áttérjednie a műtős ingre, a lángnyelvek könnyedén felemésztették az anyagot, meg sem állva Mitch bőréig. A tűz nem ismer kegyelmet. Egy olyan élősködő, amelynek nem számít, hogy saját magának

árt, amikor másokat pusztít el. Hogy önmagát öli meg. Akár-
csak a rák. De talán pont erről szól az egész. A pusztításról.
Nem pedig a túlélésről.

Még itt, ilyen körülmények között is jól látom, mit tett
Mitch felsőtestével, annak bal oldalával, és a bal combjával.
Pedig mennyire reméltem, hogy a lángok nem jutnak ilyen
messzire, és időben visszaérek, hogy eloltsam őket. De nem
sikerült. Ha Mitch rájön, hogy én voltam az, aki nem tudta
időben eloltani a tüzet, hogy én voltam, aki nem cselekedett
elégg gyorsan, meg fog utálni.

Legszívesebben világgá ordítanám a bennem felgyülemelő
dühöt és kétségbeesést, de ehelyett csupán a szám belsejét
harapdálom, és folytatom. Minden erőmmel arra összponto-
sítok, ahol a legnagyobb szükség van rám.

Itt azonban képtelen vagyok levenni Mitchről az inget,
el kell vinnünk innen, hogy elláthassuk, a műtőbe, mert az
a nyavalyás ruha teljesen odatapadt a bőréhez, néhány helyen
bele is olvadt, különösen a csípőjén és a derekán. Erősen az
ajkamba kell harapnom, hogy hangosan fel ne üvöltsek. Egé-
szen addig, míg már vér ízét nem érzem. A combját is elérték
a lángok, a karját szintén. Nem látom pontosan, mennyi bőr
maradt épen. Ám ahogy végignézek a testén, ha most meg
kellene becsülnöm az égési sérülés mértékét, azt mondanám,
legalább tizennyolc-húsz százalék. A teste ekkora része égett
meg.

De lehet, hogy több vagy kevesebb. Nem vagyok szak-
ember ezen a területen, arra azonban jól emlékszem, ahogy
az égési sérüléseket kategorizálják. Minél magasabb a szint,
annál rosszabb a helyzet. A bőr a lábán, majd végig a bal
oldalán, fel a mellkasáig vörös, nincsenek rajta fehér foltok.
Ez jó jel. Mitchnek talán szerencséje van, és megússza egy
másodfokúval. A mellkasa azonban egészen a derekáig, vala-
mint a felkarja és a válla nemcsak mélyvörös, hanem tele van

fehér foltokkal, és tucatnyi hólyag borítja. A bőr fehéresnek, száraznak tűnik; miután közelebről is megnézem, inkább kemény, semmint puha. A francba! Dermális égési mélység. Néhány helyen akár harmadfokú is lehet, de ehhez tényleg nem ismerem ki magam eléggé ebben a témában, és az itteni fény, ez a villódzás sem különösebben nagy segítség. Ezenfelül az égés súlyosságát gyakran csak a műtéti során lehet igazán megállapítani.

Ismét nagyot szitkozódok, amikor rájövök, hogy a bőr mélyebb rétegei, az idegek és az erek is érintettek lehetnek, és nem tudom, hogyan folytassam.

Az ujjaim remegnek, szorosan lehunyom a szemem, és kényszerítem magam, hogy a gondolataimat a jelenben, az itt és mostban tartsam, ne hagyjam, hogy az aggodalmaim felülkerekedjenek.

Mitchnek most meleg kell. Még ha ez igen ellentmondásosan hangzik is, az égéstől kihűl a test. Ezenkívül Mitchnek oxigént kell kapnia, és legalább a felszíni égési sérüléseket hűteni kell, hogy meggátoljuk a mélyebben fekvő szövetek további károsodását. Ezenfelül mihamarabb alapos vizsgálatot igényel a csonttörések, a belső vérzés és további sérülések kizárása érdekében.

Feltehetően kevesebb, mint két perce lehetek itt vele, ám lényegesen hosszabbnak tűnik most nekem. Két perc sokszor egy örökkévalóság is lehet, ha az embernek fogalma sincs, hogyan tovább. Hogy ez az egész miként végződik...

Forog körülöttem a világ, amikor körülnézek, és ráeszmélek, hogy a kijárat immár szabad. Nasht, Lishát és Iant már ellátták, valamelyik osztályra vagy a sürgősségre szállították, vagy máris a műtőben vannak; arról viszont fogalmam sincs, vajon George milyen állapotban lehet. Egy nővér és egy ápoló végre úton van hozzám, hogy segítsenek. Hogy segítsenek Mitchnek. Más körülmények között ros-

szul érezném magam, amiért még mindig nem jegyeztem meg a nevüket.

Istenem, bárcsak mások lennének a körülmények...

– Legyetek óvatosak, súlyosan megégett! Értesítsétek az égési osztály sebészeit, hogy készüljenek – kezdem –, és toljátok be a hordágyat olyan közel, amennyire csak lehetséges! – Mindent pontosan elmagyarázok, gyorsan felsorolom, mire van még szükség, mindent, ami hirtelen eszembe jut, ők pedig bólogatnak, figyelmesen hallgatnak, majd munkához látnak.

És végre kivisszük innen Mitchet.

2. fejezet

Sierra

Az ember nem óvhatja meg magát folyton minden fájdalomtól vagy mindattól, ami esetleg fájdalmat okozhat neki, mert ahhoz ismernie kellene mindent, ami bánthatja. És ez nem lehetséges. És mert nem létezik olyan fal vagy védelmi eszköz, amely ellen tudna állni a számunkra ismeretlennek, amikor az váratlanul ránk omlik, és betemet.

Ezt tanultam ma.

A fájdalom olyan, mint a szeretet. A fájdalom mindent áthat.

– Maguk itt maradnak, a többiekkel együtt átveszik a sürgősségi koordinálását. A rendőrség és a tűzoltóság is megérkezett, szóval folytassák a munkát, amíg további instrukciók nem érkeznek! – utasít dr. O’Leary. Közben feltartja Laurát és engem. Egyszerűen nem enged oda Nashhez és Mitchhez. A rohadt életbe, nem engedi, hogy elkísérjük őket.

– Mi? – kiáltom, nem törődve azzal, hogy én még csak rezidens vagyok, ő pedig a klinika elismert orvosa. – Segíteni akarunk – sziszegem. Nem azért csináltam ezt végig, nem azért láttam el Mitchet, hoztam ki a liftből, hogy most távol maradjak.

– Dr. Riverát a lehető leggyorsabban meg kell vizsgálni és el kell látni, mielőtt műtőbe megy. Dr. Brooks már túl van a CT-n, most pedig neurológiai kezelésre vár. Maguk ketten

– folytatja, miközben tekintete rám, majd Laurára vándorol, végül ismét vissza – nem vesznek részt ebben odafent.

– Ekkora baromságot! – Megpróbálok elmenni mellette, ő azonban határozottan visszatart.

– Dr. Harris! – Hangja erőteljes, nem tűr ellentmondást. – Ön most érzelmileg túlságosan érintett. Ahogy dr. Collins is. Dr. Brooks dr. Collins partnere, dr. Rivera pedig az ön kollégája és barátja. Maguk mindketten túl közel állnak hozzájuk.

A mellettünk lévő folyosóra vezető ajtó, a szomszédos épület és az égési sebészet irányába, nélkülünk csukódik be. Mitchet elvitték.

– Mondja, dr. Harris, valóban úgy gondolja, hogy maga inkább tudna segíteni rajta, mint a többi, jóval tapasztaltabb orvos, akik alaposan megvizsgálják, majd megoperálják a barátját? Azt mondja, tévedek? Meg merne rá esküdni, hogy ura az érzelmeinek? Amennyiben igen, akkor minden további ellenvetés nélkül engedem, hogy vele tartson. – Dr. O’Leary kívár, oldalról rám sandít, miközben én a zárt ajtókat bámulom, a szavai pedig ott visszhangoznak a fejemben.

Nem, nem merek. És ezt ő is tudja jól.

Minden erőmmel ökölbe szorítom a kezem, a combomhoz nyomom, és szorosan összepréselem a fogam. Úgy, hogy már fáj az állkapcsom, és úgy érzem, hogy ez a fájdalom az egész testemet átjárja.

– Egyelőre nem zárjuk be a sürgősségit. Úgy néz ki, erre nincs is szükség, mivel a dupla ajtónak és a légszilipnek köszönhetően a folyosótól, illetve a baleset helyszínétől elzárt területnek minősül. Amúgy meg, már így is rengeteg a tenni-való, itt és a környező kórházakban is, mert a robbanással egy időben több baleset is történt. Tisztában vagyok vele, hogy ez most nehéz. De önökre idelent van szükség. – Dr. O’Leary

végigmér minket, majd hozzáteszi: – Ezenkívül nem ártana, ha magukat is megnézetnék.

– Rendben – hallom a saját hangom, és ez jobban fáj, mint hittem. Mert ez olyan, mintha feladnám.

Dr. O’Leary még csak nem is sejti, hogy rég lejárt a műszakunk. Hogy épp haza akartunk menni. És én nem teszem szóvá, mert akkor egészen biztosan elküldene minket, és az mindennél rosszabb lenne. Így hát Laurához fordulok, aki szemmel láthatóan e pillanatban is a könnyeivel küzd, megfogom a kezét, és megszorítom. A tekintete elhomályosul, az arca sápadt. Ha az elmúlt heteket nézzük, amióta ismerjük egymást, most először tűnik úgy, hogy képtelen megbirkózni valamivel. Ria elvesztése ugyan szintén megviselte lelkileg, de ez most egész más módon küldi padlóra.

– Segítünk, itt maradunk – szólalok meg, és mintha dr. O’Leary is végre meggyőződött volna arról, hogy nem készülünk semmiféle ostobaságra. Bólint, indul a dolgára, otthagya minket ebben az igencsak elveszett lelkiállapotban.

– Laura? Nem kéne... – Megköszörülöm a torkom. – A sürgősségire kellene mennünk, hogy segítsünk a többieknek. Rendben? – Nem válaszol. – Vagy inkább haza szeretnél menni? – Kívülről nézve maga vagyok a megtestesült nyugalom, a bennem dülő vihart ügyesen elrejttem, bár legszívesebben ráordítanék. Rá és az egész világra. De mégis min változtatna az?

Ha Laura úgy dönt, haza szeretne menni, azt sem vehe-tem tőle rossz néven. De bárhogy is lesz, én maradok. Nem ez lesz az első túlórás műszakom.

– Ó, istenem! – sóhajt fel végül Laura mellettem, arcán a kétségbeesés és a remény ádáz harca tükröződik. – Mi történt? Mégis mi a fene történt itt, Sierra?

– Nem tudom. – Körülöttünk továbbra is minden úgy fest, mintha maga a pokol szabadult volna el, miközben

a rendőrség és a tűzoltóság is beveszi a folyosót, hogy a baleset helyszínét megvizsgálják. Mindent ellenőriznek, rögzítenek, alaposan megnéznak; mi okozhatta, nyomoznak, hogy baleset volt-e vagy előre megfontolt, szándékos merénylet. Bár végső soron számomra ennek semmi jelentősége. Hisz mindkettő ugyanahhoz az eredményhez, ugyanahhoz a szituációhoz vezetett volna, amiben most találtuk magunkat. Az indítékok semmit sem változtatnak a végeredményen, ha maga a történet ugyanaz marad. Legyenek akár jóindulatúak vagy rosszak a tettek mögött meghúzódó motivációk, a balesetek, az emberi mulasztások semmit sem változtatnak azon, ha valaki súlyosan megsérül. Ha a legvégén így is, úgy is fájdalmat okoz...

Halkan megköszörülöm a torkom, egy pillanatra összepréselem a szemem, és igyekszem elhessegetni ezt a gondolatot.

– Menjünk innen. Gyere! – Finoman a sürgősségi felé teelem Laurát, hiszen itt már úgysem tehetünk semmit, csak útban volnánk. Később majd biztosan kikérdeznék minket.

Amint belépünk a sürgősségre, Maisie siet felénk, a káosz ellenére.

– Sziasztok! Sajnálom... nem tudtam odamenni segíteni, hirtelen annyi minden történt egyszerre. Volt egy nagy baleset, mindjárt érkezik is még pár mentő. Egyszerűen nem tudtam... Úgy értem... – Megigazítja a szemüvegét. – Sajnálom – teszi hozzá megszeppenve, és tudom, hogy jót akar, mégis pocskék érzés. Pláne, mert nem az ő hibája. Mindannyiunk számára erőt próbáló helyzet.

– Mit tehetünk? – Szavairól mintha tudomást sem vennék, nem engedhetem, hogy hatással legyenek rám, inkább megpróbálok támaszt nyújtani Laura számára. Hisz épp elég sokszor állt már ő is mellettem, még ha nem is tudatosan.

Én azonban nagyon is tisztában vagyok vele. Különösen ma. Különösen ebben a helyzetben.

Maisie meglepetten néz ránk, szemöldöke széles ívben emelkedik arany száras, rózsaszín keretes szemüvegének pereme fölé.

– Titeket is jó lenne megvizsgálni, a füst miatt, aztán hazamehetnétek, mert...

– Maisie! – szakítom félbe durván, mert ő is ugyanazt szajkózza, mint dr. O’Leary az imént, és mert képtelen vagyok ugyanezt végighallgatni még egyszer. Azonnal torkán akad a szó, vet még egy pillantást Laurára, végül bólint.

– Legalább mosakodjatok meg egy kicsit, öblítsétek ki a szemeteket, vegyetek fel tiszta műtős inget és nadrágot! Túl sok kosz, vér és füst tapadt rátok. Igyatok valamit, aztán gyertek vissza, hisz egy csapat vagyunk.

Laurához fordulok, aki ez idáig egyetlen szót sem szólt. Arckifejezése áthatolhatatlan és kifürkészhetetlen. Érzelmektől mentes. Egyedül sápadt bőre és enyhén kipirult szeme árulkodik róla, hogy még korántsem érzi jól magát a bőrében. Mélyeket lélegez, be és ki, összenézünk, és értjük egymást szavak nélkül is.

Sikerülni fog, meg tudjuk csinálni. Maradunk. Együtt. Nem számít, meddig tart. És megteszünk minden tőlünk telhetőt. Ahogy mindenki más is.

Ahogy Mitch és Nash is.

Fél örökkévalósággal később alig állunk a lábunkon, teljesen kimerültünk, Maisie-vel a személyzeti helyiségben ülünk. Órákkal ezelőtt leváltottak minket a sürgősségin, majd végül Laura kérésére, és dr. O’Leary és dr. Gardner felszólításának eleget téve, mégiscsak hagyjuk, hogy néhány vizsgálatot elvégezzenek rajtunk. Minden rendben, csak a légutak és a nyálkahártya sérült kicsit, mérgezésnek nyoma sincs. Nincs

látható duzzanat vagy sérülés a légcsőben sem, néhány nap múlva kontrollra kell mennünk. Csak a biztonság kedvéért, hogy kizárják a toxikus tüdőödémát.

Egyszerre voltunk profik és vakmerők. Ennek ellenére újra megtenném, és biztos vagyok benne, hogy Laura úgyszintén. Mert bármi mást teszünk, azzal csak még több értékes percet veszítettünk volna. És azzal együtt lehet, hogy még több emberéletet.

George-ot már nem tudtuk megmenteni. Egy kolléga nem élte túl, ám ezt még mindig annyira hihetetlennek és valószínűtlennek érzem, hogy képtelen vagyok felfogni.

A rendőrség is kihallgatott minket, megválaszoltuk a leg-sürgetőbb kérdéseket, már amennyire a körülmények engedték, hogy legalább egy elsődleges képet nyerhessenek a kialakult helyzetről. Bizonyára visszajönnek még, vagy néhányunkat megkérnek, hogy menjünk be az őrsre, attól függően, mit mutatnak az első eredmények. Baleset volt-e, vagy sem. Bár vannak elméleteik, egyelőre a szándékosság úgy tűnik, nem játszik. Merthogy semmi sem támasztja alá.

Fáradtan masszírozom elgémberedett nyakamat, majd elnyomok egy ásítást. Rám férne egy alapos zuhany, haza kelene mennem aludni, és enni valamit. De valahogy egyiket sem érzem helyénvalónak. Mert egyik sem látszik szükség-szerűbbnek, mint maradni, várni és imádkozni, hogy a többiek helyrejöjjenek.

Laura is csak rövid ideig volt távol, nagy nehezen rávette magát, hogy lezuhanyozzon, átvándorolt, eltaxizott Nash lakásába, hogy megetesse a macskát, aztán azonnal vissza is jött, mert itt akar lenni, amikor a férfi felébred.

Ha felébred...

Nasht az intenzívra vitték, egyelőre nincs magánál. Laura nem mehet be hozzá, túl sok vizsgálat van még hátra. Pedig az elmúlt órákban már szinte minden lehetséges vizsgálatot

elvégeztek: CT, MRI, MR-angiográfia és EEG, valamint transzkraniális Doppler-szonográfia. Legalábbis a legfrissebb helyzetjelentés szerint. „Minden tőlük telhetőt megtesznek”, mondta Bella az előbb, amikor közölte velünk a hírt. „Azt viszont még nem tudni, mennyire súlyos a sérülés. És hogy mikor fog felébredni.”

Zárt koponyaagyi trauma. Ez a diagnózis most Damoklész kardjaként lebeg Laura feje felett. Mindannyiunk felett. Ha Nash harmadfokú traumát szenvedett, ha a hosszú távú károsodás túl nagy, és többé nem dolgozhat orvosként, akkor az minden bizonnyal mindkettőjüket összetöri. Bár úgy vélem, a végén ez úgysem számít majd. Laura csakis egyet akar, hogy Nash életben maradjon. És én is ezt akarom.

Mitchről viszont semmi hír, és ettől teljesen kivagyok. Mert ez csak egyet jelenthet: valami nem úgy alakul, ahogy kellene, vagy már meg is történt a baj; vagy az is lehet, hogy jól alakul, csak még egy kis időre van szükség. Egyszerűen nem tudom. *A hír hiánya* mindig két dolgot jelenthet: vagy nincs miről értesíteni minket, vagy nincs idejük, mert éppen minden balul sült el...

A tehetetlen várakozás, a bizonytalanság, a sok kimeneti lehetőség nem hagy nyugodni, és én gyűlölöm ezt. Utálom, hogy ezen az oldalon kell állnom, hogy nem tudok semmit sem tenni.

Semmi hír – ha aggódik, ez a két szó az örületbe tudja kergetni az embert.

Amikor Bella itt járt, hogy tájékoztasson minket, Mitch még odabent feküdt a műtőasztalon. Ezért várok még mindig, addig nem mozdulok, míg meg nem tudom, mi a helyzet.

Maisie gondolataiba merülve egy kilógó cérnaszálat babrál a vékony kardigánján, melyet néhány perce vett elő a szekrényéből, hogy magára kapja. Hideg van. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer fájni fogok Phoenixben, de így van. Nem

a kinti alacsony hőmérséklet teszi, hanem a bensőmben szétáradó hideg az, amitől reszketek. Az a fajta, ami az aggodalomtól, az alváshiánytól és a kimerültségtől keletkezik, és korántsem olyan könnyű elűzni, mint azt az ember hinné.

Mindannyian fáradtak és nyugtalanok vagyunk, szóval nem csoda, hogy így érezzük magunkat. Ma mindannyian átléptük a saját határainkat. Ha nem is feltétlenül fizikailag, de érzelmileg mindenképp, nem is emlékszem, hogy valaha is éreztem-e így magam. Ennyire erőtlennek, tehetetlennek, ennyire üresnek. Mintha egyre jobban meghajlottunk volna a teher alatt, és így hagytak volna minket. A törés határán. Néhányan azt mondják, meghajolni jobb, mint összeomlani, megtörni, de szerintem ez baromság. A tiszta törés egyszer nagyon fáj, de aztán szépen meggyógyul. Gyors fájdalom. De ha valakit meghajlítanak és megnyomorítanak, az hosszú ideig tartó kín. Mintha sem előre, sem hátra nem tudna menni, mert semmilye sem tört el igazán, de nem is gyógyult meg rendesen.

– Hazamegyek – motyogja Zeenah, akit először látok ilyen mélységesen kimerültnek. A szokásos csillogás nélkül a szemében, a mosolya és a kihívó tekintete nélkül. Most üresség tátong benne és hitetlenkedés.

Ő volt az, aki elsőként ellátta George-ot, majd segített a továbbiakban. Ő volt az, akinek meg kellett állapítania a halál beálltát. George gyakorlatilag a karjaiban halt meg, és nincsenek szavak vagy tettek, amelyekkel ennek a terhét levehetnénk a válláról. Bárcsak másképp alakult volna...

– Tudok... úgy értem... – Zeenah tekintete Laurára téved, aki a fejét az asztalra hajtva alszik, még a karját sem sikerült rendesen az arca alá tennie, hogy kényelmesebb legyen. Copfjából kibomlott szőke haja a homlokába és az arcába hullik, az asztalon kigyózzva terül el.

– Nem. Menj csak, és pihend ki magad! – válaszolom, és igyekszem rámosolyogni, de hiába, nem sikerül. Nem kéne

neki is ezt csinálni, elég, ha mi itt vagyunk. Úgysem tehetne semmit, még ha akarna sem. – Majd írunk, amint megtudunk valamit.

Zeenah összepréselt ajkakkal bólint, megköszöni, majd elsétál Maisie mellett, aki még utoljára vigasztalóan átöleli.

– És te is írd nekünk, ha szükséged volna valamire, jó? – kéri Maisie nyomatékosan, és nem engedi el Zeenah-t, amíg az rá nem bólint. Már egyetlenegy hangot sem vagyok képes kinyögni, de remélem, tudja, hogy bármiben és bármikor számíthat ránk. Vigyáznia kell magára, és mindent meg kell tennie, ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy ezt az egészet fel tudja dolgozni.

Maisie visszaül, és miután Zeenah mögött becsukódik az ajtó, úgy érzem, az előbbinél is jobban fázom.

Maisie-vel és Laurával ellentétben még nem jutottam el a zuhanyzóig, nem is öltöztem át, mióta elhagytuk a sürgősségit. Még mindig a kórházi ingemben és nadrágomban ücsörgök, csupa kosz és vér vagyok mindenütt. Most bepótolhatnám, gyorsan lezuhanyozhatnék, felvehetnék valami kényelmes ruhát, hisz amúgy sincs jobb dolgom, mégsem tudom rávenni magam, hogy megtegyem.

Halkan sóhajtva ismét Laurát tanulmányozom, majd felállok, kiviszem a szekrényből a tiszta köpenyt, Laura fölé hajlok, ráterítem a vállára és a karjára, hogy legalább egy kicsit melegen tartsa. Mikor elugrott Nashhez, kényelmes nadrágba és pólóba bújt, az alváshiányon azonban ez vajmi keveset segített; az aggodalom keltette reszketésen meg még annyit sem.

Még álmában is aggódik. Arca feszültnek tűnik – az ajka, a szeme, a szemöldöke. Ráadásul olyan sápadt, akár egy szellem.

Hátradőlök, hogy a következő pillanatban, mikor az ajtó váratlanul kinyílik, olyan hirtelen pattanjak fel, hogy még a székem is hátrabillen, Maisie pedig összerezzen ijedtében.

Ám csupán Jane érkezik, aki meglepődve néz ránk. Maisie lehajtja a fejét, a kezére támasztja, én pedig csalódottan, de továbbra is vadul dübörgő szívvel visszaülök.

Belégzés, kilégzés, parancsolom magamnak néma csendben.

Mitch jól van. Jól kell lennie...

Szerencsére Laura az egészből nem vett észre semmit, még csak meg sem moccant, és ez egyértelművé teszi, milyen irtó nagy szüksége volt már erre a szünetre – és örülök, hogy ilyen körülmények között egyáltalán tud aludni. Ez valóban megmutatja, mennyire a tűréshatárán járt már, ezért úgy döntök, csakis akkor ébresztem fel, ha muszáj, és megtudtunk valami újat.

– Sziasztok! – köszönt minket Jane némi kétkedéssel a szemében, miközben a szekrényéhez lépked. Tiszta, lágy hangja az egyetlen, ami jelenleg élettel tölti meg a helyiséget. – Minden rendben? Úgy értem, olyan...

– ...szörnyen nézünk ki – fejezi be Maisie Jane mondatát, én pedig néhányszor megdörzsölöm az arcom.

– Nem mondd – motyogom, majd felé fordulok, mikor tovább beszél.

– Ma valahogy olyan más itt. Mármint a Whitestone-ban. Olyan nagy a nyüzsgés odalent, mindenki magába forduló vagy feszült. Sokkal inkább, mint máskor. És mi ez, füstszag? – kérdezi Jane csodálkozva, közben a haját a füle mögé simítja. Bubifrizurája olyan rövid, hogy alig bírja összefogni, a frufruja jóval a szemöldöke fölött végződik. Merész frizura, ragyogóan fényes, világosbarna haj, amihez időnként élénk színű cuccok társulnak. Olyasvalami, amit a mai napig nem tudok összeegyeztetni az előttem álló csendes, befelé forduló nővel, aki az első hetekben alig váltott velünk három mondatnál többet. Nem nagy ügy. Csak különösnek találom. De úgy tűnik, Jane lassacskán kezd felengedni. Főleg Maisie társaságában.

– Te még nem hallottad? – kérdi Maisie döbbenet, ugyanakkor a lehető leghalkabban, hogy közben ne ébreszse fel Laurát. – Volt egy kör-e-mail, a hirdetőtáblán is van valami kiírás.

Jane megáll mellettünk az asztalnál, hirtelen egyfajta büntudat és szomorúság ül ki az arcára. De nem sokáig. Igazából olyan gyorsan tovaszáll, hogy már-már az az érzésem, csak képzelődtem. Nem is volt itt velünk, mégis ugyanolyan kimerültnek tűnik, mint mi.

– Nem, én... dolgom volt, nem néztem – válaszolja, majd keresztbe fonja a mellkasa előtt a karját, és összehúzott szemöldökkel néz. – Szóval, mi ez? Mi történt?

– Nash az intenzíven fekszik, Mitch valószínűleg még a műtőben, vagy talán már a kórteremben, nem tudjuk. Egy beteg meghalt, Ian is megsérült, most alszik, de fel fog épülni, Lisháról még nem hallottunk semmit. És George... – Nagyot nyelek, gombóc van a torkomban, majd folytatom. – George sajnos nem élte túl. Meghalt a műtőbe menet. – Igyekszem nem gondolni rá, mert minden alkalommal, amikor így teszek, egyre valóságosabbá válik, ugyanakkor tisztában vagyok vele, hogy ez nem helyes. Mert ha nem gondolok rá, akkor az olyan, mintha nem számítana. Mintha nem lett volna fontos. Márpedig George nagyon is fontos volt. Minden élet fontos. Viszont az elmúlt néhány órában mindezt távol kellett magamtól tartanom, és továbbra is ezt kell tennem, különben úgy omlok össze, akár kártyavár a szélben.

Jane szeme kikerekedik, szája tátva marad. Nem csoda, hisz a legrosszabb dolgokkal kezdtem.

– Robbanás történt – magyarázza Maisie, amikor én képtelen vagyok folytatni. Ehelyett a kezemet tördelem a combomnak szorítva, majd ismét az asztallapot fürkészem. – Én a sürgősségin voltam, egy beteget kellett a műtőbe szállítani. Mitch, George és Nash készültek, hogy felvigyék, Lisha is

csatlakozhatott hozzájuk, Laura és Sierra már épp befejezték a munkát mára, és hazafelé indultak. Nem láttam, de hallottam. – Szünetet tart, vesz egy nagy levegőt. – A liftben történt. Ian is ott volt, és... Fogalmam sincs, mi történt. De rémes volt, Jane. Igazán rettenetes.

– Micsoda? – suttogja, mire ismét felemelem a tekintetem, ránézek, és bólintok. Látszik, hogy képtelen elhinni. Nem hibáztathatom, hiszen ugyanígy vagyok ezzel én magam is. Pedig én ott voltam.

– Ó, istenem! – Hangja rekedten szól, könnyek gyűlnek a szemébe, ám ahogy az első könnycsepp legördül az arcán, röviden megrázza a fejét, majd sietve letörli.

Jane nyilvánvalóan még Lauránál is érzékenyebb, még jó, hogy nem volt itt, és jó, hogy legalább egyikünknek nem kellett ezt látnia és átélnie.

– Tehetek esetleg valamit? Szükségetek van valamire? – kérdezi, mi azonban nemleges választ adunk. Jane sajnos nem tudja megadni nekünk, amire szükségünk van, amire a szívünk vágyik.

Bólint, gyorsan összeszedi magát, és hálás vagyok, hogy nem kezd bele az ilyenkor szokásos ostobaságokba, mint például: *Menjetek haza, pihenjétek egy kicsit, túl régóta vagytok itt, túl régóta vagytok talpon.*

– Nash – motyogja Laura álmában, majd megrázza magát, elfordítja fejét, és az arca másik felét fekteti az asztallapra.

A francba, bárcsak ez az egész csupán egy rémálom lenne!
De nem az.

Ez a valóság.

És fáj.

És még koránt sincs vége.